

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA

Dosar din 2005

Ședința publică

S-a luat în examinare recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice, în nume propriu și pentru Ministerul Finanțelor Publice împotriva sentinței civile din 8 aprilie 2005 a Curții de Apel - Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal s-au prezentat recurentele-pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice, , lipsind intimata-reclamantă S.C. „X” SRL

Procedura completă.

Consilierul juridic a solicitat admiterea recursului, potrivit motivelor dezvoltate în scris, casarea sentinței atacate și pe fond, respingerea acțiunii.

Procurorul a pus concluzii pentru respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței civile din 8 aprilie 2005 a Curții de Apel - Secția comercială și contencios administrativ, ca legală și temeinică.

CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:
Prin acțiunea formulată reclamanta S.C. „X” SRL a solicitat anularea deciziei Agenției Naționale de Administrare Fiscală, a procesului verbal de control al Direcția Generală a Finanțelor

Publice și exonerarea reclamantei de plata sumei stabilite.

În motivarea acțiunii s-a arătat că în mod greșit Ministerul Finanțelor Publice a respins contestația petentei deoarece operează autoritatea de lucru judecat, sentința penală a Judecătoriei, definitivă conform deciziei penale a Curții de Apel - Secția penală.

Prin sentința civilă a Curții de Apel -Secția comercială și de contencios administrativ, acțiunea a fost admisă, reținându-se că s-a stabilit cu autoritate de lucru judecat prin sentința penală a Judecătoriei, modificată prin decizia penală a Tribunalului, faptul că societatea comercială, în solidar cu inculpatul R, datorează Direcția Generală a Finanțelor Publice o suma mai mica din suma reținută în procesul verbal de control.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termen Direcția Generală a Finanțelor Publice în nume propriu și pentru Agenția Națională de Administrare Fiscală.

În motivarea recursului s-a arătat că nu operează autoritatea de lucru judecat, nefiind întrunite condițiile prevăzute de art.1201 Cod civil, întrucât în cauza de față se solicită anularea unor acte administrative iar în procesul penal ce a format obiectul dosarului penal al Judecătoriei s-a exercitat acțiunea civilă în cadrul procesului penal. S-a mai susținut că nu există identitate de părți și nici identitate de cauză, deoarece temeiurile juridice sunt diferite (art. 1 din Legea nr.554/2004 și respectiv art. 14 Cod procedură penală și art.998 Cod civil).

Recurenta a mai precizat că instanța nu a ținut cont de actele administrative care conțin modul de calcul al impozitelor și taxelor datorate bugetului general consolidat al statului și starea de fapt confirmată și prin soluția penală. S-a susținut că procesul-verbal trebuia menținut pentru diferența de suma, facându-se o detaliere a argumentelor reținute și în decizia Ministerului Finanțelor Publice.

Verificând cauza, în funcție de motivarea recursului, în lumina dispozițiilor art.304¹ Cod procedură civilă, Curtea reține următoarele:

Reclamanta a fost supusă unui control fiscal, ca urmare a solicitării trimise de Inspectoratul de Poliție, perioada verificată fiind 1.07.1999 - 31.12.2001.

Procesul-verbal de control întocmit de Direcția Generală a Finanțelor Publice a fost transmis organelor de cercetare penală, iar soluționarea contestației depusă de reclamantă

împotriva actului de control a fost suspendată prin Decizia Ministerului Finanțelor Publice până la pronunțarea unei soluții pe latura penală în cauza privind pe administratorul reclamantei, R, trimis în judecată prin Rechizitoriul întocmit de Parchetul de pe lângă Tribunalul, pentru săvârșirea infracțiunilor de evaziune fiscală și fals intelectual.

Prin sentința penală pronunțată de Judecătoria în dosar, așa cum a fost modificată în apel prin decizia penală, inculpatul R a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală și 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual, pedeapsă contopită în pedeapsa de 2 ani închisoare, sporită la 2 ani și 6 luni închisoare.

Prin aceeași hotărâre, rămasă definitivă, ca urmare a respingerii recursului inculpatului, prin decizia penală pronunțată de Curtea de Apel, inculpatul R a fost obligat să plătească în solidar cu partea responsabilă civilmente, S.C. „X” SRL, despăgubiri către partea civilă Direcția Generală a Finanțelor Publice, reprezentând TVA și majorări de întârziere, stabilite conform expertizelor contabile efectuate în cauză, partea civilă Direcția Generală a Finanțelor Publice având constituire de parte civilă în dosarul penal .(fila 330 dosar nr.738/2002).

După soluționarea definitivă a cauzei penale, pârâtul Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală a reluat procedura administrativă de soluționare a contestației depusă de reclamanta S.C. „X” SRL împotriva procesului-verbal de.

Printr-o decizie pârâtul Ministerul Finanțelor Publice - A.N.A.F. a respins contestația reclamantei, stabilind obligația acesteia de plată a sumei totale reprezentând TVA și majorări de întârziere și impozit pe profit cu majorări de întârziere aferente.

Decizia emisă de A.N.A.F. este greșită iar sentința instanței de fond este legală și temeinică.

În procesul penal s-a stabilit în mod definitiv faptul că, din suma totală (reprezentând impozit pe profit, TVA și majorări de întârziere aferente), cu care Direcția Generală a Finanțelor Publice s-a constituit parte civilă în temeiul procesului verbal de control, numai o suma mai mica constituie prejudiciu real adus statului prin infracțiunile săvârșite de administratorul societății comerciale.

Pentru diferența de sumă, instanța penală soluționând acțiunea civilă în procesul penal, a statuat că nu există prejudiciu. Ca urmare, inculpatul și reclamanta în calitate de parte responsabilă civilmente au fost obligați în solidar să plătească aceasta suma părții civile Direcția Generală a Finanțelor Publice.

În cauza de față, de contencios administrativ și fiscal, se discută aceeași sumă totală stabilită de Direcția Generală a Finanțelor Publice prin același proces-verbal de control, care a stat la baza constituirii ca parte civilă a Direcția Generală a Finanțelor Publice în procesul penal.

Or, situația acestui debit a fost stabilită și soluționată în procesul penal privind pe administratorul S.C. „X” SRL, proces în care Direcția Generală a Finanțelor Publice s-a constituit parte civilă cu aceeași sumă în baza aceluiași proces-verbal de control, întrucât suma datorată bugetului de stat a fost analizată și stabilită prin sentința penală a Judecătorei, modificată prin decizia penală a Tribunalului, definitivă prin decizia penală a Curții de Apel, în prezenta cauză nu se mai poate verifica acest debit. Hotărârea penală a intrat în puterea lucrului judecat și este opozabilă persoanelor care participă în procesul de față și care au fost părți și în procesul penal.

Direcția Generală a Finanțelor Publice, care a emis procesul-verbal de control și care a stabilit că S.C. „X” SRL datorează bugetului de stat aceasta suma, este aceeași persoană păgubită material care în procesul penal a solicitat repararea acestui prejudiciu de către inculpat și de către partea responsabilă civilmente S.C. „X” SRL.

Cauzarea prejudiciului s-a datorat activității culpabile a administratorului societății.

Situația debitului a fost analizată în totalitate de către instanța penală prin soluționarea acțiunii civile, motiv pentru care nici diferența de sumă pentru care a fost respinsă acțiunea civilă în procesul penal nu se mai poate verifica în prezenta cauză, astfel cum în mod eronat susține recurenta.

Cum hotărârea penală a rămas definitivă, ea se bucură de puterea lucrului judecat, inclusiv în ce privește soluționarea acțiunii civile.

Instituția puterii lucrului judecat, în calitate de cel mai important efect al hotărârilor judecătorești, are la bază o regulă fundamentală și anume aceea că soluția cuprinsă în hotărâre este prezumată a exprima adevărul și nu trebuie să fie contrazisă de o altă hotărâre.

Puterea de lucru judecat este reglementată ca o prezumție legală absolută irefragabilă în art.1201 Cod civil și trebuie întrunită tripla identitate de elemente: părți, obiect, cauză.

În situația de față se apreciază că există identitate de părți, întrucât se are în vedere prezența juridică a părților, ca titulari ale drepturilor ce formează obiectul litigiului. Astfel, Direcția Generală a Finanțelor Publice în ambele procese a urmărit recuperarea prejudiciului iar S.C. „X” SRL a fost subiectul debitor al raportului juridic născut între părți.

Obiectul este de asemenea identic, deoarece scopul final urmărit este același pentru fiecare parte. Și cauza este identică, având în vedere că temeiul juridic al dreptului valorificat este același: recuperarea prejudiciului cauzat bugetului prin fapta ilicită a prepusului reclamantei.

Litigiul civil de față (de contencios administrativ, el fiind civil prin opoziție cu cel penal) se soluționează ulterior litigiului penal, în care instanța penală a stabilit (pe lângă existența faptei, persoana care a săvârșit-o, vinovăția acesteia) și întinderea prejudiciului rezultat din infracțiune. În această situație, se reține ca dovedit acest prejudiciu, hotărârea penală având putere de lucru judecat, în conformitate cu dispozițiile art.1201 Cod civil și art.22 Cod procedură penală.

Pentru considerentele expuse, recursul va fi respins ca nefondat, în cauză neexistând motive de recurs care să poată fi analizate din oficiu, în baza art.306 alin.2 Cod procedură civilă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de Direcția Generală a Finanțelor Publice, în nume propriu și pentru Ministerul Finanțelor Publice împotriva sentinței civile a Curții de Apel - Secția comercială și contencios administrativ, ca nefondat.